

Prvi članak u ovome broju govori nam o pripravi prvopričesnika za sakrament ispovijedi. Vremenski gledajući, ta priprava može biti dalja, bliža i neposredna. Osobito je važna priprava koja se odvija u obitelji, a ona se nadopunjuje pripravom koja se odvija u dječjem vrtiću, osnovnoj školi i župnoj zajednici. U godini koja neposredno prethodi primanju prve pričesti odvija se intenzivna priprava. Uz važan doprinos konfesionalnog vjeronauka sustavnoj pripremi prvopričesnika za sakrament ispovijedi, osobito je važna priprava u župnoj zajednici. U toj pripravi katehete pomažu prvopričesnicima da u sebi izgrade ispravnu savjest. I djeci valja, na njima primjeren način, posvijestiti kako je za čovjeka osobito važno biti, a ne imati. Transcendentalna dimenzija pomaže čovjeku da se usmjeri na Boga i podsjeća prvopričesnike kako ih Bog osobno zove da mu budu prijatelji. U katehetskoj će se pripravi prvopričesnike podsjetiti kako Bog čovjeka i nakon grijeha i pada zove da mu se približi. Stoga će kateheta prikazati razne dimenzije pokore: osobnu, pojedinačnu i zajedničku. Važno je pritom djeci pomoći da upoznaju sliku milosrdnoga Boga koji ljubi čovjeka i spreman je oprostiti grešniku koji se kaje za svoje grijehе.

U drugom članku riječ je volontarijatu. Nakon kratkog upoznavanja s nekim povijesnim obilježjima dobrovoljnoga zalaganja, opisuju se neke istaknute značajke suvremenoga volontarijata. I Ujedinjeni narodi, i Europska Unija, i Republika Hrvatska snažno podržavaju volontarijat te pozivaju i mlade i stare na razne oblike dragovoljnog pomaganja potrebitima odnosno na osobno zalaganje na brojnim područjima u kojima je volontarijat moguć i dobrodošao. U raznim oblicima dobrovoljnog pomaganja potrebitima, pojedinačno ili u brojnim volonterskim udrugama, nerijetko jedni uz druge djeluju i sudjeluju vjernici i nevjernici, teisti i ateisti. U članku se posebice ukazuje na mogućnosti volontiranja u Republici Hrvatskoj i u Katoličkoj crkvi. I vjeronauk u školi, i Caritas, i brojne druge aktivnosti organiziranih skupina i pojedinaca mjesto su i prigoda za volontiranje i dragovoljno pomaganje potrebitima. Volontarijat snažno podržava i papa Benedikt XVI, a kardinal Bozanić naglašava kako volonterstvo valja razvijati i u hrvatskom društvu. Uz Caritas, koji je posebno važno mjesto organiziranog volontiranja, postoje i brojna druga mjesta i različite situacije u kojima je moguć, potreban i hvalevrijedan dragovoljni rad. Uz brojne druge članove i organizirane skupine, u salezijanskom pastoralu promiče se i salezijanski volontarijat kao znak doba u kojemu živimo. Iskustva volontera pokazuju nam kako je moguće volontirati i istodobno imati vremena i za sebe, svoju obitelj i za posao. Volontiranje predstavlja nezamjenjivo duhovno iskustvo, a nekima je upravo ono pomoglo da svijet počnu promatrati drugačijim očima.

Pisac trećega članka podsjeća nas kako je papa Benedikt XVI. u nekoliko godina svoga pontifikata razvio bogatu i svima nam dragocjenu odgojnu misao. Papa osobito naglašava bitnu povezanost evangelizacije i odgoja. Cjelovit odgoj, ističe Benedikt XVI, vodi prema otvaranju prema vjeri, barem kao konstruktivna mogućnost, ako već nije postao i konkretno ostvarenje. Danas, kad je odgoj u svojevrsnoj krizi, a mnogima – i odgajateljima i odgajanicima – predstavlja velik izazov, važno je prisjetiti se bitne svrhe odgoja, a to je formiranje osobe koja je sposobna živjeti u punini i osobno pridonositi dobru zajednice u kojoj živi. Istinski odgoj je odgoj za slobodu i odgoj slobode odgajnika. To zahtijeva i međusobnu blizinu i povjerenje odgajatelja i odgajnika, a sve je plod međusobne, ispravno življene i ostvarivane ljubavi. Istinski odgoj promiče slobodu, ali ne zaboravlja ni stegu, te nastoji između njih uspostaviti odgovarajuću ravnotežu. Odgoj uključuje i ispravljanje. Sve nas to, osobito u današnje vrijeme, potiče da se prisjetimo kako odgajatelj koji želi biti dobar odgajatelj istodobno mora biti i odgovoran. Odgajatelji mladih danas trebaju mlade poticati i odgajati za konačne odluke. Stoga valja promicati integrirani pastoral u kojemu ima mjesta i za mladenački volontarijat, molitvene skupine, liturgijske škole te pokrete i udruge mladih. Odgajatelj je pozvan osobno svjedočiti ono što govori i naučava. Mlade nije dovoljno samo podučavati, njih valja i pratiti.

O posebnom obliku pastoralu i praćenja mladih danas riječ je u četvrtome članku. Pisci toga članka ukazuju nam na osobitu važnost Svjetskog dana mladih u pastoralu mladih. To je prigoda da se u središte vjere i života svakoga mladog čovjeka stavi Isus Krist. Kako bi se to postiglo, mlade treba pratiti prije, za vrijeme i poslije toga osobitog događaja.

O pastoralu mladih u interkulturalnoj perspektivi govori nam autor petoga članka. Potaknut suvremenom situacijom i sve izraženijom globalizacijom i selilaštvom, osobito mladih, autor nas poziva da pastoral mladih promatramo u svjetskoj perspektivi. Uspoređivanje kulture i duhovnosti Istoka i Zapada prigoda je i za upoznavanje mogućnosti i ograničenja interkulturalne pedagogije. Pluralizam religija, jezika i tradicija omogućuje međusobno upoznavanje, ali i poziva na pozornost pred izazovom relativizma i sinkretizma.

Svaki čovjek prije ili kasnije osjeti više ili manje jasno izražen poziv na izbor životnog puta i kretanje njime. Gledano iz perspektive vjere, može se govoriti o razdoblju u kojemu nastaje svijest o pozivu i o zahtjevima početnoga stanja. U svemu tome uočava se trostruko djelovanje: Boga, Crkve i čovjeka. Istinski Božji poziv traži bezuvjetno prihvaćanje. Iako to danas mnogim (ne samo mladim) ljudima izgleda osobito teško, odgajatelji i animatori mladih, a to znači i animatori za zvanja, pomoći će mladu čovjeku da izgradi zrelo samopoimanje kako bi bio spreman i na bezuvjetno prihvaćanje i na velikodušno i čvrsto opredjeljenje.

Posljednje stranice pružaju vam prigodu za upoznavanje s nekoliko novih knjiga i donose cjelokupni sadržaj ovoga godišta našega časopisa.

Urednik